

Λιάνα Κανέλλη και κηρύγματα ηθικής σε οίκους ανοχής

Βρισκόμαστε σε τέτοια αδιέξοδη απελπισία που και μια ελάχιστη δόση καταγγελτικού λόγου μας εντυπωσιάζει. Μας εντυπωσιάζει τόσο που ξεχνάμε το πολιτικό θέατρο που παίζεται στη Βουλή, ένα θέατρο που καταναλώνει καταγγελίες και πετυχαίνει το στόχο του από τη στιγμή που γινόμαστε θεατές αυτού του θεάτρου. Η κατανάλωση καταγγελιών και οι ποικίλες πολιτικές παραστάσεις στους άμβωνες των ΜΜΕ ή τη Βουλή, ΑΠΑΙΤΟΥΝ θεατές...

Φαίνεται, ότι για να μην τρελαθούμε από τη μαυρίλα που μας κυκλώνει από παντού πέφτουμε στην κατάσταση του θεατή των πολιτικών παραστάσεων, των ωραίων λόγων και της υποκριτικής δεινότητας των πολιτικών παλιάτσων...

Μιλώ για το πολιτικό σόου της Λιάνας Κανέλλη στη Βουλή που εντυπωσίασε κάποιους φίλους.

Αναρωτήθηκα πράγματι μήπως πάσχω από κάποια «ψυχολογική νόσο». Δεν μπορεί σκέφτηκα να εντυπωσίασε κάποιους αυτό το σόου, στο τσίρκο της Βουλή, και εγώ να ένιωσα τέτοια αηδία. Κάποια «ψυχολογική βλάβη» έχω...

Πράγματι έχω μια «βλάβη». Αυτή δεν είναι «ψυχολογική», αλλά πολιτική και συνίσταται σε τούτο: Να μην αποσπώ τα λόγια από το ΧΩΡΟ, το ΧΡΟΝΟ και την ΠΟΛΙΤΙΚΗ αυτού που τα λέει. Να μην κρίνω τους ανθρώπους από τα χρώματα και τις φορεσιές που φοράνε, ούτε από τα μακιγιάζ της υποκριτικής τους και τα τεχνάσματα θεάματος, αλλά από την καθαρότητα, σταθερότητα και εντιμότητα των ιδεών τους ΚΑΙ κυρίως από την ΠΡΑΚΤΙΚΗ επαλήθευση των ιδεών και των λόγων τους.

Ας έρθουμε πρώτα στο ΧΩΡΟ για να αντιληφθούμε ευκολότερα όλο το «τηλεοπτικό σκηνικό» του θεάματος της Κανέλλη στη Βουλή ...

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ είχε αποκαλέσει τη Βουλή «αστικό ορνιθώνα». Τότε πράγματι ήταν ένας ζωντανός «ορνιθώνας» των ποικίλων πολιτικών δυνάμεων. Ήταν ζωντανά ακόμα τα κακαρίσματα αυτού του ορνιθώνα γιατί οι δυνάμεις του κοινοβουλίου εξέφραζαν ζωντανά τα συμφέροντα κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων. Αυτή η ζωντανή αντιπροσώπευση των κακαρισμάτων με την

κοινωνία επέβαλε και στην Αριστερά να αξιοποιήσει το βήμα του «ορνιθώνα» υπέρ του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Σήμερα αυτός ο «ορνιθώνας» είναι νεκρός, χωρίς πραγματικές σχέσεις με τις κοινωνικές τάξεις και τα λαϊκά συμφέροντα. Σήμερα το κοινοβούλιο είναι ένα απλό ντεκόρ απάτης, με κόμματα και πολιτικούς, γλάστρες διακοσμητικές των διεθνών και εγχώριων «νταβάδων». Σήμερα η Βουλή απλώς παρέχει το «δημοκρατικό» ντεκόρ της δικτατορικής επικύρωσης των εντολών του κεφαλαίου και των μαφιόζικων μηχανισμών του. Αποτελεί το «δημοκρατικό» φύλλο συκής της απροκάλυπτης και βάρβαρης δικτατορίας της Νέας Τάξης...

Γι' αυτό και ο κόσμος αηδιάζει τους κοινοβουλευτικούς, τα κόμματα και τη Βουλή. Για τον κόσμο αποτελεί το άντρο των μαφιόζων που εκτελεί τα συμβόλαια θανάτου της ελληνικής κοινωνίας και του ελληνικού λαού. Η Βουλή, πλέον, έχει γίνει το σύμβολο της εξόντωσης και του θανάτου του λαού: Το πλέον μισητό σύμβολο...

Γι' αυτό και λειτουργεί όπως οι άμβωνες των ΜΜΕ: Η άμεση δικτατορία και κακουργία των μαφιών του χρήματος και της Νέας Τάξης...

Και η Λιάνα Κανέλλη με όρους τηλεθέαματος και πολιτικού σώου μίλησε στη Βουλή: Θεατρική κατανάλωση καταγγελιών έκανε και κηρύγματα «αλήθειας» και «ηθικής» (παραφράζοντας τον Λένιν) στον πολιτικό οίκο ανοχής και τους διευθυντές αυτού του οίκου.

ΟΛΑ αυτά δεν είναι απλώς γελοία (σε ποιους αλήθεια παραδίδεις μαθήματα), αλλά και θέατρο απάτης χειρίστου είδους.

Πρώτον: Νομιμοποιείς τη δικτατορία αυτού του νεοταξικού οίκου ανοχής!

Δεύτερον: Καλλιεργείς τις θανάσιμες αυταπάτες ότι μπορεί μέσα από αυτό το διακοσμητικό ντεκόρ της «δημοκρατικής» αχρειότητας να αλλάξει κάτι, έστω και ελάχιστα...

Πώς, λοιπόν, μπορεί να εντυπωσιαστεί κανείς από το εκλογικό σώου, τα τηλεοπτικά τεχνάσματα και τον ακραία εμπορευματοποιημένο λόγο της Κανέλλη; Ένας λόγος δίχως ίχνος αυτοκριτικής στην πολιτική της ίδιας και του κόμματός της;

Για το σημερινό κατάντημα της ελληνικής κοινωνίας είναι άμοιρο ευθυνών το ΚΚΕ

και οι πολιτικές του πάνω στα μεγάλα και φλέγοντα ζητήματα της εποχής μας;

Ποιος αλήθεια είναι πιο ένοχος: Ο Καπιταλισμός που προωθεί τα συμφέροντά του και τις νεοταξικές στρατηγικές του ή τα κόμματα που μιλούνε στο όνομα της εργατικής τάξης και του λαού και ΣΤΡΩΝΟΥΝ ΠΡΑΚΤΙΚΑ το έδαφος για να επιβάλλουν τα σχέδιά τους οι κυβερνητικοί εντολοδόχοι της Νέας Τάξης, μέσα από τη Βουλή; Και ποια είναι η πολιτική που στέκεται ασυμφιλίωτα απέναντι στους δήμιους της ελληνικής κοινωνίας;

Να συμμετέχουμε στο «πορνείο» της Βουλής και να παίζουμε το «επαναστατικό» μας θέατρο ή να καταγγείλουμε τη Βουλή, ως σύνολο, να αρνηθούμε τη δική μας συμμετοχή σε αυτό το θέατρο και να κατεβούμε στο δρόμο να οργανώσουμε την οργή του λαού.

ΟΣΟΙ συμμετέχουν, σήμερα, στη Βουλή δε διαφέρουν σε τίποτα από τον υπόλοιπο θίασο της Βουλής. Οι μάχες εκεί μέσα δεν δίνονται μόνο με άσφαιρα πυρά, αλλά είναι «μάχες» εξαπάτησης του λαού: «Κηρύγματα ηθικής σε διευθυντές οίκων ανοχής»!

Οι «μάχες» εκεί μέσα είναι τα «ξύλινα σπαθιά» υπερφυσικών μπεμπέδων που εξακολουθούν, στο πείσμα της ηλικίας τους, να παίζουν τις κούκλες και να προβάλλουν την απαίτηση, υποτιμώντας τη νοημοσύνη μας, να τους παίρνουμε στα σοβαρά.

Το σώου της Κανέλλη δεν είναι παρά μια «μεταξύ μας ιστορία» που αποβλέπει στην εκλογική κερδοσκοπία πάνω στους θεατές, αλλά και στην επικάλυψη των πολιτικών εγκλημάτων της ηγεσίας του ΚΚΕ...

Με παραστάσεις θεάματος, καθώς και με παρελάσεις απεργιών δεν σώζεσαι... Δεν σώζεσαι γιατί εξαπατάς και παροπλίζεις πολιτικά και οργανωτικά κάθε προϋπόθεση αυθεντικού λαϊκού κινήματος...

Η μόνη διέξοδος σήμερα είναι ο δρόμος: Ο αγώνας και η οργάνωση στο δρόμο. Δρόμος και Βουλή είναι σήμερα ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΑ, όπως η φωτιά με το νερό...